

for at bringe den ærede Minister, for Monarchiet, til at gaae ind paa Underhandlinger, som slet ikke vedkom Monarchiet, men derimod skaffede os ind i en Forretning, som idetmindste Mange af os ikke vare gaaede ind paa, og Sler kom ind paa, fordi der allerede var gjort Skridt af den Natur. Sigt ville vi nu slet ikke mere faae at vide; alle de Modsaetninger, der kunne finde Sted mellem Kongerigets og Monarchiets Finantsminister, ville ligge, saa at sige, ukjendte for os, indtil de træde frem gjennem Regnskaberne; men det er en overordentlig stor Feil. Men disse to Ministre have ogsaa staaet i Modsaetning til hinanden. Man har bebreidet den Finantsminister, jeg før omtalte, en Sag, som jeg altid har rost og altid skal rose; dengang nemlig, da der var Spørgsmaal om at laane ud af Monarchiets Penge til Kongerigets særlige Brug, stillede han sig aldeles paa Monarchiets Side og sagde: Den Rente, der nu er den almindelige, skulder jeg at skaffe Monarchiet, og han svarede til: Kongeriget nyder sin Fordeel deraf, Kongeriget faaer sin Andeel og ingen ringe Andeel af hvad der saaledes kommer Monarchiet tilgode; men jeg vilde ikke kunne forsvare de forskjellige Forholdsregler, der ellers maae tages, naar jeg ikke klart og tydeligt stillede mig som en Kasse-mester, der ikke i nogen Maade hang sammen med, eller var afhængig af Kongeriget. Naar nu disse to Poster ere forenede i samme Mand, vil det blive ham umaadelig vanskeligt at handle paa denne Maade; man vil da komme til at gjøre ham meget stærke Bebrejdelser, der ville ramme ham her, og det er en Feil; de rammede den anden Minister i Pressen, men de ville, som sagt, ramme ham her; thi man vil ikke forstaae, at den samme Mand skal stille disse forskjellige Tanker op mod hinanden. Over langt mindre Forhold vil man komme til at see Forhandlinger ligge for mellem vor Finantsminister, det vil sige, Hovedrepræsenteren for vore finantsielle Anstuelser og Rettigheder, og Monarchiets Finantsminister, det vil sige Repræsenteren for Monarchiets finantsielle Rettigheder og Forpligtelser. Vi have her i Finantsudvalget, ja, jeg troer 3 eller 4 forskjellige Sager, som dreie sig om saadanne Uoverensstemmelser mellem disse to Ministre, hvor de, efterat have

forhandlet med hinanden, ere komne til Enighed. Det dreier sig nu her om mindre Sager, Pensionsager, om vi eller Monarchiet, skulle udrede en Pension; men det kan komme til at dreie sig om langt betydeligere Sager, og er det da en forstandig Indretning, at en Mand skal sidde ligeoverfor sig selv og underhandle med sig selv? Saa siger man: Ja, men det afgjøres ikke uden at komme til Rigsdagens Dom og uden at undergives denne; men nu vil jeg spørge: Have vi da ikke de mærkeligste Exempler, netop i disse Dage, paa de umaadelige Fordringer, Ministeriet stiller op som sine Prærogativer, paa alle de Paastande, som Ministeriet søger at gjøre gjældende, og som have faaet en betydelig Styrke ved den Tilgang, Ministeriet har faaet i den senere Tid ved en Mand, der saa lidt deler de Anstuelser, der hidtil have gjort sig gjældende her? Men ogsaa efterat dette er skeet, maae vi være varlige med de nye Forbindelser, der indgaaes med vort Samthkke, og det vil det være, naar det ikke kom til at lyde for Hans Majestet Kongen, og lyde alvorligt fra denne Sal, at det, som er skeet, er Noget, vi ikke kunne være fornøiede med. Nu har man sagt: Ja, men er det ikke bedst, at Bestyrelsen af Statens Midler kommer til at ligge i een Haand? Men det vil jo dog ikke blive Tilfældet, idet en Deel af Statens Midler, det vil sige, forsaavidt de bestyres gennem Skattefordelingen, Skatteopkrævningen og hvad dermed staaer i Forbindelse, forbliver hos Indenrigsministeren, fordi det fornuftigviis hænger sammen med ham. Det Hele, der bestyres i Fællesskab af Monarchiets Finantsminister og vor nye Finantsminister, er jo egentlig kun Reserverfonden og den lille Statsgjæld, som vi have, ja, man kan sige, og den, vi ere i Lag med at gjøre paa Grund af Jernbanerne, og for den kunne vi for en væsentlig Deel takke vor nuværende Finantsminister. Vi skulde ham stor Taknemmelighed, fordi han har paadrøget os en ikke ringe Statsgjæld; han har bidraget dertil i en ikke ringe Grad, og det kan derfor være smukt af ham, at han nu vil paatage sig at være Forvalter deraf; men det har ikke nogen nyttig eller gavnlig Side. Dersom man derimod var gaaet en anden Vej, dersom man havde ladet den